

НИКОЛАЙ Д. ВЪЛКОВ
ЗАВРЪЩАНЕТО НА
БОГОВЕТЕ

chitanka.info

Отварям с трепет, както всеки път, едно писмо, дошло при нас от вековете, едно писмо, с което се гордее цялото човечество.

Преди 30 години при разрушаването на една старинна вила, за да се изгради на мястото ѝ институт за лекуване на пострадалите от космическите лъчения, в нея беше намерена желязна касичка, в която лежеше плик със странния адрес:

„На моите далечни внуци, които ще се родят след тази страшна война, която приближава, или на цялото човечество, ако не бъдат известни те.

Кристоф Нарел“

Аз в качеството си на изследовател на старинните надписи трябваше съвместно със сътрудниците си да отворя писмото. Никой не очакваше да чуе това, което прочетох в онзи момент:

„Мили мои,

Приветствувам всички, събрали се на този ден, за да отворите това писмо. Говори Ви Вашият дядо, който не може да помогне на човечеството да победи смъртта, и който тръгва на вечно пътешествие във Вселената с надеждата да преодолее времето, с надеждата да остане вечно жив, защото така силно обича живота.

Това се случи един прекрасен ден, преди да навърша своите 18 години. Внезапно в моето съзнание нахлу мисъл, която вече 24 години не мога да забравя.

Нима аз, пред чиито очи се изгражда мечтаното бъдеще, няма да видя всичко, което ще постигне човешкият гений?

Нима аз след осемнадесетина години ще си замина завинаги от този свят?

Тогава пред мене беше животът, бяха годините, когато човек създава всичко, на което е способен. И аз реших: «Ще се преборя с времето!!!» Знаех, че в случая медицината е безсилна... Тя успя да победи рака, можеше

да прави трансплантации на всички човешки органи, беше продължила средния човешки живот до 100 години, но да прави човека безсмъртен, все още не можеше.

И когато стоях на пулта за управление на ядрената централа, в съзнанието ми се зараждаше идеята за моя космически кораб, защото на него не е ясно, че движейки се с огромни скорости, времето за пътуващия намалява своя бяг и той остава вечно млад. Значи нищо друго не остава, освен да се впуснем в надпревара с времето.

За изпълнение на своя план помолих центъра за космически изследвания да ми помага в някои области и когато той се съгласи, радостта ми нямаше граници. Веднага в моите изследвания се включиха десетина обичайни живота хора, на които ще съм благодарен винаги. Наистина по това време дори и в модерните национални лаборатории не беше разработен проект за космически кораб, движещ се със скоростта на светлината, но в моята обширна вила, превърнала се съвременно в малка лаборатория, се изработваха първите опитни модели на моя гравитационен кораб. За кратко време бяха изработени нови системи за кръговрат на водата и хранителните вещества. Въпроса за храната ние смятахме за най-важния, който стоеше за разрешаване от нас.

Храната ми беше нужна до далечната планета, която щях да търся — планетата, на която смъртта не настига хората. След всекидневната напрегната работа в лабораторията в къщи ни очакваха няколко радостни часове с едно мъничко същество — моята дъщеря, която след няколко години щеше да загуби завинаги своя баща. И на мене ми беше мъчно за нея, но нали правех всичко това за децата и за бъдещите поколения, за човечеството.

По това време за нашите изследвания знаеха ограничен кръг от хора — първо, защото се страхувахме от неуспех, а след това над нашата мила планета надвисна най-голямата опасност за живота — ядрената война, и вниманието към космическите изследвания беше за кратко време понамалено.

И както през целия си живот човек очаква нещо неизвестно, така и аз го очаквах. За разлика от другите аз знаех кога ще дойде то, знаех и какво ще бъде. Знаех, защото то зависеше от мен. И то дойде. Днес аз поемам своя път! Мъчно ми е за жена ми, която не ще може да ме последва, защото на нейните грижи оставям най-великото творение на Земята — едно момиченце, което аз вече никога няма да видя. Мъчно ми е за Земята, на която, се надявам, че все пак няма да избухне война, на която скоро завинаги ще победят щастието и радостта. Ще тъгувам и за своите приятели, които винаги ще ми липсват. И пред старта изпитвам малко страх пред неизвестността, но нали някой трябва да е пръв?!!

Ето я и последната (може би) дата в моя живот — 12.V.2102 година. След десет минути, двигателите ще се задействуват. На стартовата площадка няма никой, но аз знам, потомците ме чакат.

Довиждане Земя!! Довиждане човечество!!

12.V.2102 година
Кристоф Нарел“

Още същия ден, след като беше прочетено писмото, съобщителните станции на Земята предадоха пълния му текст до всички жители на планетата. За кратко време дори сътрудниците на междупланетните станции, които последни научаваха новините, узнаха за посланието Нарел. Междупланетният институт за изучаване техниката на миналото организира задълбочено изследване на много от захвърлените като ненужни в хранилищата на библиотеката книги и неговият труд се увенча с успех. Бяха разкрити подробности за строежа и конструкцията на кораба на Нарел, както и резултатите от няколкото изследвания на гравитрона. От същите тези източници се узнаваше, че корабът е имал радиостанция за свързка със Земята с радиус на действие 6 светлинни години. Открита беше дори условната система, по която трябвало да стават предаванията. Ежемесечно лазерната инсталация на кораба е трябвало да излъчва светлинни импулси по посока на Земята и Нарел да съобщава за протичането на

полета. Но тъй като от самото излитане от кораба не са получени никакви сигнали, всички ръководители на полета стигнали до заключението, че с предавателя или на кораба се е случила авария и Нарел е започнал безцелно да се лута из Вселената.

И както в днешно време почти никой не си спомня за първия човек стъпил върху Луната и Марс, така истината за полета на Нарел заглъхнала във вековете.

Десетина очи вече пети ден следят екрана в командния център за междупланетни полети. Всички очакват с нарастващо нетърпение появянето на една светеща точка върху него. Всички очакват завръщането на Кристоф Нарел, защото днес се навършват 1000 години от неговото отшелничество в Космоса. И всички сме уверени, че той ще се върне, вярваме, че той е намерил далечната планета. Защо ли? Може би защото знаем, че човешкото желание е по-силно от законите на природата.

Едно от неговите желания обаче се сбъднало. Войната не е избухнала. Може би нейните любители са разбрали хилядолетната истина, че не е желана от никого?... Може би са им попречили? Може би?!!

И ето в горния десен ъгъл на екрана се появява дългоочакваната точка. Това е той! Няма съмнение!

Първият от „боговете“ се връща на майката Земя, за да направи хората безсмъртни като него.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 7/1970

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.